

Светозар Влајковић

ЈЕДНОСТРАНИ СУСПРЕТ

ЈЕСЕН

Комарац на зиду
Непомичан већ три дана
Исцрпљен од протекле године
Не сме да се помери
Не може Ускоро ће пасти
Као лист заспалог дрвета
До недавно треснуо бих га
Јастуком или дланом
Сад га гледам
Део је јесени
И ја сам део јесени
Сви смо

ЈЕДНОСТРАНИ СУСПРЕТ

Упорно замишљен
Над јаловошћу славе
Приђем да платим хлеб
И млеко у тетрапаку
Сиротица за касом
Прожега смеђим умором,
Узима моју новчаницу
Врати вишак новца
Загледа се у вентилатор

Јуче је на Теразијама
Измерено 53 Целзијусова
Степена у хладу каже
Иако ништа нисам питао

Толико је своја
И дирљиво тачна
Несвесно спремна
Да неприметно умре
Није приметила
Да сам је приметио

ВРХУНСКИ ТРЕНУЦИ

Упркос смењивању облика
Само врхунски тренуци остају
Уткани у нама без наше заслуге
Упоришта и докази да се живело
Док улице и градови промичу

ДАЛЕКА МЕСТА

Понекад прођемо
Поред далеких места
Кућа сквер шума
Јато дивљих гусака
Пољупци речи сузе
Било је тога некада

Одједном заблиста
Нечујна топла истина
Нема предела изван нас
Све куће шуме и гуске
Смештени су у нама
Једнако сад као и онда

Висе о концу сећања
Заљуљани у мрежи савести
Отпашће попут лишћа
Изнемогле паучине
Прашине која се слеже
Ако смо смирени

ЗАВЕЈАНИ

У сеоску канцеларију
Завејану заборавом
Стигло је чудесно писмо
Једна особа ту рођена
Тражи уверење о томе
Потребно за нови пасош
Шаље у коверти новчаницу
За таксу, остатак њима за пиће

И док снег спокојно пада
Млади службеници дремају
Снено преврћу тешку књигу
Налазе податке о особи
Која је некада ту трчкарала
Девојчица слична њима
Шаљу уверење на пошту
Курира у продавницу пића

Ускоро ће пити врућу ракију
Док њихова пошилика путује
У руке негдашње девојчице
И биће радосни што остају ту
Уместо да се ломатају некуд
По пренасељеној планети
Пожелеће јој срећан пут
Гледајући кроз снег